

Det er vistnok overordentligt tvivlsomt, hvorvidt dette kan stilles i Sammenligning f. Ex. med Industriudstillinger eller Slegt til at fremme et saadant Diemed. Derhos troer jeg ogsaa, at mangen en slink ung Haandværker ved ikke at staae i de Forbindelser, der besørge Ophjeb af disse Gjenstande o. s. v., let kan blive utilbørlig tilfidesat, medens mangen En, ved at spille i disse Lotterier, kommer til at anvende Penge, ingenlunde efter sine Fornødenheder, naar han vinder f. Ex. en Synaal, medens han har Brug for et Plougjern eller omvendt, og dette, at han saaledes udgiver Penge — skjøndt ikke just directe — til, hvad han ikke har fornødent, foranlediger ofte, at han ikke kjøber og erhverver sig det, han har fornødent. Jeg har, som sagt, endeel Tvivl om, hvorvidt det er heldigt, saaledes som dette hele Lotteri-væsen i den Henseende har udviklet sig i de senere Aar, men det vil være lidet hensigtsmæssigt, hvis man vil have Loven igjennem i denne Samling, da at foreslaae Forandringer i Loven i den Henseende, og mine Bemærkninger om Lovforslaget skulle derfor væsentlig kun angaae, hvad jeg har antydnet med Hensyn til § 1. Naar der i § 3 tales om, at det er forbudt at drive Handelsforretning, maa jeg antage, at dette ikke tillige udelukker, at No-gen, der selv personlig har spillet i de tidlige Trækninger paa flere Lodsejler, kan til de senere Trækninger dele dem med Andre. Jeg antager ikke, at derved skal forstaaes en Handelsforretning i og for sig; men skal det forstaaes paa den Maade, bliver det derved paa den anden Side vanskeligt at drage en bestemt Grændse for, hvad der er en Handelsforretning. Jeg troer, at det da vil være forbundet med store Ulemper at komme til at hævde Lovens Bestemmelser i den Henseende med Hensyn til Handelsforretninger og med Hensyn til Colligieren for Lotterier, men det maa jo være Administrationens Sag. Jeg indseer, at det er vanskeligt at fastsætte Bestemmelserne saa ubetinget og saa syldigt, at det ikke paa en eller anden Maade vilde kunde omgaaes.

Casse: De Bemærkninger, jeg skal til-lade mig at fremsætte med Hensyn til det fore-

liggende Lovforslag, ville ikke angaae den med Lovforslaget tilsigtede Omordning af Classelotteriet, men ville komme til at berøre nogle Punkter, som jeg anseer for vigtige nok til, at jeg skal anmode om Thingets Opmærksomhed for mine Erindringer med Hensyn til dem, i Særdeleshed hvis den af den ærede Rigsdagsmand for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg) nylig udtalte Forventning om, at Sagen maatte komme i Udvalg, skulde skee Syldbest, thi da kunde i alt Fald de Betragtninger, jeg finder Anledning til, der komme under Overveielse. I det § 2 i Lovudkastet fastsætter, at alt andet Lottospil skal være forbudt saavel som al Colligieren for samme, og at dette ligeledes skal gjælde Colligering for fremmede Lotterier, knyttes dertil en Bestemmelse — hvis der var Tale om Redactionen, var det en Selvfølge, at jeg ikke berørte det her — som indeholder en Tanke, der for mig ingenlunde er tydelig fremsat, nemlig det Udtryk, som kommer i Forbindelse med Bestemmelsen om Colligieren for fremmede Lotterier: „Besørgelsen af dermed i Forbindelse staaende Forretninger.“ Jeg skal lade det staae hen, om i alt Fald Stillingen efter Ordene er saaledes, at dette Udtryk: „Besørgelsen af dermed i Forbindelse staaende Forretninger“ skal gaae paa Colligieren for fremmede Lotterier og alt andet Lottospil, altsaa Lotterier her i Landet, eller alene gjælde med Hensyn til den fortrængte Klasse og Faldhyldelse af fremmede Lodsejler. Men jeg troer, at man ikke under det brugte Udtryk indbefatter et Forhold, som kan finde Sted, og som for adskillige Aar siden netop har været Gjenstand for Vaakjendelse ved Domstolene, hvor Dømmen ledede til et Resultat, som jeg vil kalde uheldigt, og som det vilde være endnu uheldigere, om man kom til at fremkalde ved at lade Bestemmelsen i § 2 staae, som den nu foreligger. Det Tilfælde, jeg figter til, er, at en Verelerer her i Kjøbenhavn i et Par Aar for fremmede Lotterier havde incasjeret Penge for de her affatte Lottersedler, og den underordnede Rets Dom — det var Criminal og Politretten — antog, at en saadan Virksomhed efter den dengang bestaaende Lovgivning maatte lade ham hjemfalde til Straf, fordi det var en Virksomhed, der fremmede